

ikke, hvilke Grunde der da skulde være til at stemme mod Anmærkningen paa § 22, der er fuldkommen analog med den, vi i flere Aar have haft paa § 23.

Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) begyndte i Gaar sin Tale med at bruge et Tillægsord, der ledede Tanken hen paa en Aldersklasse, der ligger betydelig under Valgbarhedens Grænse, en Aldersklasse for hvem Sangen:

En lille Nisse rejste

Med Ekstrapost fra Land til Land
falder let. Det vilde ogsaa have faldet let for det ærede Medlem for Ringsted at komme i Tanker om Sangen „En lille Nisse rejste“, just fordi det ærede Medlem forleden havde søgt noget særdeles stort og var bleven skuffet.

En lille Nisse rejste

Med Ekstrapost fra Land til Land.

Hans Agt det var at hilse

Paa Verdens største Mand.

Det ærede Medlem blev skuffet forleden Aften. Han fandt ikke det store, han havde søgt. Det ærede Medlem ved, hvorledes det gik den lille Nisse; han kom ud til Havet, og saa saa han sit eget Billede i Vandet, og derover blev han glad; nu smilte han, thi nu havde han set Verdens største Mand. Saaledes gik det ogsaa det ærede Medlem for Ringsted; han skuede ned i sin Fortid som Venstrereformpartiets Ordfører, og da saa han og var glad ved at se sit Billede fra den Tid, og han mindede os om, hvor udmærket han havde røgtet sit Ordførerskab. Men han nøjedes ikke med at gaa hen til Vandet og se ned i det, han plumpede ud i det, han gik i Vandet med Klæderne paa. Jeg siger dette i Forbindelse med Omtalen af de 33,000 Kr. til Orlogsværftet. Det ærede Medlem for Ringsted vilde i Gaar afkræfte, hvad jeg forleden Aften havde sagt med Hensyn til Venstrereformpartiets Stilling overfor denne Sag, og oplæste da af Sp. 4462 et Citat, som skulde godtgøre, at det, det for ham kom an paa, og hvad han som Venstrereformpartiets Ordfører havde hævdet, var og blev, at vi maatte have Kompensation, en Afbalancering for det Beløb, der her er Tale om. Jeg havde paavist, at han i en Bemærkning overfor det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) havde fremhævet, at det var Socialdemokraterne, der kunde takke sig selv for, at det var gaaet, som det var gaaet. Men, sagde det ærede Medlem for Ringsted: Denne Udtalelse, Sp. 4462, er den reelle, det andet var det formelle. Jeg vil nu sige, at naar man læser denne

Udtalelse Sp. 4462, finder man, at det er en meget formel Bemærkning, hvormed det ærede Medlem affinder sig med den daværende Marineminister, medens den reelle Begrundelse faldt overfor det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds. Det, jeg altsaa kaldte den formelle Bemærkning, stod foran den reelle, og det lagde det ærede Medlem megen Vægt paa, han betonedede nemlig meget stærkt, at det stod foran det, jeg havde citeret. I den Anledning har jeg set efter i Rigsdagstidende og er gaaet atter et Skridt foran det, der blev citeret i Gaar, og nu skulle de Herrer høre, hvad det ærede Medlem sagde, da han virkelig gjorde dette Forhold op. Han tog nemlig Anledning til at omtale det hele Militærvæsen under eet, idet han beskæftigede sig med § 22, og da sagde det ærede Medlem følgende, Sp. 4446: „Jeg siger, at hvis Socialdemokraterne loyalt havde stillet sig paa dette Standpunkt, havde der ogsaa været Mulighed for, at Venstre i Aar kunde have tiltraadt det af Marineministeren stillede Forslag, som de socialdemokratiske Medlemmer nu alene have tiltraadt. Men nu er det jo anderledes, nu have Socialdemokraterne paa dette Punkt stillet sig illoyalt overfor Flertallet her i Tinget, og det har medført den Konsekvens, at hvis det virkelig er Socialdemokraternes alvorlige Hensigt at hjælpe de Mænd, som Marineministeren her har foreslaaet Lønningsforhøjelse til, til at faa en højere Løn, saa se de nu, at de have afskaaret sig fra at hjælpe disse Folk, fordi Konsekvensen af det, de saaledes have sagt i de foregaaende Aar, er den, at det er nødvendigt for Venstre at sige: Nej, vi kunne ikke gaa med til saadanne Bevillinger, vi ere nødt til at holde Militærbudgetterne nede paa det en Gang angivne Niveau, og vi kunne ikke faa nogen loyal Overenskomst med Socialdemokraterne om at maatte sige, at denne eller hin i sig selv forstandige Foranstaltning og Bevilling skal foretages eller gives. thi vi have set, at Socialdemokraterne ville ikke en Gang respektere noget saadant som, at særlige Love med Nødvendighed som Konsekvens fremtvinge ny Bevillinger.“

Der har vi det ærede Medlems Ordførerskab, det, som han saa sig saa glad i i Gaar, da han saa den store Mand, han forgæves havde søgt forleden Aften.

Det er meget godt for det ærede Medlem, at han kan noget af sin Oehlen-schläger. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at hvis han vil læse „Politiken“ for 8. Januar 1905, Slutningsbemærkningen i